

Jens Peter Vernersen ikke forestille sig, at det var det, der afholdt nogle fra at køre en sag videre i systemet?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg synes jo for så vidt, at det er glædeligt, at der måske ikke er så mange sager, som man havde forestillet sig. Det kan vel ikke være et mål i sig selv, at man skal sige, at man følger det budgettal. Det synes jeg faktisk ville være måske en anelse kritisk, hvis det var sådan.

Men i spørgsmålet om 100 pct. omkostningsdækning synes jeg, jeg bliver nødt til at henvise til side 152 i betænkningen, hvor disse folk, der i enighed er kommet frem til konklusionerne – også disse folk, som er udpeget af partiet Venstre – har sagt, at det vil være betænkeligt med en 100 pct. dækning, det vil have de og de konsekvenser. Og det er bemærkningerne om disse konsekvenser, som disse gæve folk, der også er udpeget af Venstre, er kommet frem til, jeg faktisk har citeret fra. Sådan er sammenhængen.

Jeg synes, at det nyttige redskab, denne betænkning, som vi i fællesskab har fået udarbejdet, fra februar 2000, er absolut anbefalelsesværdig at læse. Den er i hvert fald et meget godt bidrag til forståelsen af sammenhængen i det her.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Jensen som ordfører.

Kristian Jensen (V):

I 1997 købte en installatør arbejdstøj til brug i sin installatørvirksomhed. Arbejdstøjet var både påkrævet af Arbejdstilsynet og specielt tilrettet til installatørarbejdet. Installatøren ville naturligvis trække udgiften til arbejdstøjet fra, men her skred de lokale myndigheder ind. Fradraget – sølle 6.305 kr. – blev nægtet, da skattemyndigheden mente, at sådan noget arbejdstøj også kunne bruges privat.

Sagen blev indbragt for skatteankenævnet og afvist, den blev indbragt for Landsskatteretten, der også nægtede at anerkende fradraget, og endelig blev sagen indbragt for Vestre Landsret, hvor sagen skulle afgøres i september måned. Men kort tid inden retsmødet kom der besked fra Kammeradvokaten om, at Skatteministeriet end ikke ønskede at møde op, fordi man anså sagen for umulig at vinde.

Så efter at have trukket installatøren igennem alle tænkelige retsinstanser fik han ret til fradraget på 6.305 kr. Men hvad med udgifterne til bi-

stand i forløbet? Jo, dette beløb kunne kun blive dækket med 50 pct.

Så i kampen for at få ret til det fradrag, installatøren burde have haft fra starten af, og hvor Kammeradvokaten mente, at sagen var helt umulig for Skatteministeriet at vinde, står han nu tilbage med en noget større og udækket regning på bistand, som der kun er 50 pct.s dækning af, og dernæst har myndighederne forsøgt at rejse tvivl om omkostningernes størrelse.

Resultat: Sagen blev klart vundet af installatøren, men resulterede umiddelbart i et økonomisk tab.

En anden sag fra det midtjyske område: Ejeren af en grusgrav blev uenig med den lokale skattemyndighed om tidspunktet for fradrag for genetablering af grusgraven. Det førte til en sag hos skatteankenævnet, som grusgravejeren klart vinder, men hvor ejeren står tilbage med et tab på et femcifret beløb på manglende dækning af omkostningerne i forbindelse med at få sin ret.

Jeg synes, at det spørgsmål, der er til debat her, er ret principielt, nemlig: Skal det koste penge for en borger at få ret, når det offentlige – her skattemyndighederne – har lavet en fejl?

Allerførst kan man se på forholdet parterne imellem. På den ene side er der den enkelte borger, der som udgangspunkt ikke nødvendigvis har nogen særlig skatteteknisk viden, som selv skal lægge penge ud til udgifter i forbindelse med at klage og/eller professionel rådgivning forud for klagen eller retssagen, og som, hvilket erfaringen fra andre sager viser, udsætter sig selv for et vist psykisk pres ved at lægge sag an.

På den anden side har vi skattemyndighederne, som formodentlig sidder inde med en fuldstændig dækkende viden om alle aspekter af skattepolitikken, som har systemet i ryggen i forbindelse med en eventuel klage og retssag, og derfor ikke selv har noget økonomisk i klemme ved, at en tvist ender i en retssag, og endelig har måltal for, hvor mange selvangivelser der skal gennemgås, og hvor mange forhøjsler der skal foretages.

Selvfølgelig har skattevæsenet en oplysningspligt og en pligt til objektivitet, som i langt de fleste tilfælde også efterleves. Men skattefolk er jo kun mennesker, på trods af hvad der ellers siges om dem, og derfor ser vi nogle sager, som de før nævnte, hvor borgere bliver sat i skat af forhold, der forfølges gennem skatteankenævnet og Landsskatteretten for så at blive opgivet af Kammeradvokaten som åbenlyst grundløse.